

Městské divadlo Brno

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

každý z nás má zajisté hned několik oblíbených knih, ke kterým se rád a často vrací. Mezi jednu z těch mých patří Výbor z listů Luciliovi Lucieuse Annaeuse Senecy, (vřele doporučuju!). Několik událostí, které kolem mne „prošly“ v posledních měsících, ve mně opět vyvolaly touhu po další tisícileté myšlenkové konfrontaci – a ona obzvlášť silně se současností zarezonovala při vzpomínce na bláznivou Harpasté, o které Seneca uvádí, že byla v jeho domě zděděnou přítelkyní a že tato bláznivá žena jednou náhle přišla o zrak. Nic zvláštního, pokud by ona Harpasté nebyla přesvědčena o tom, že výborně vidí a že je jen zapotřebí se ze Senecova domu odstěhovat, neboť je tam příliš tma... Ona nebohá žena totiž nevěděla, že je slepá!

A kdo z nás si uvědomuje, že je obdobně slepý, lakomý, hněvivý či chtivý atp. – táže se dále Seneca. „Naše zlo totiž není mimo nás, je v nás...“ A tak si se smutným pousmáním vybavuju řeči všech těch odvážných „soudců“ svých bližních, kteří „...vidí třřsku v oku svého bratra a trám ve svém oku ne!“ (Mt 7. kap.) Proč jenom jsem se musel dočkat tolika urážlivých osočování vycházejících z tupého přesvědčení, že všichni ostatní kolem jsou slepí a jenom ti halasně urážející své bližní jsou vševidoucí.

Já sám jsem slepý v přemnoha oblastech lidské činnosti. Ještě taktak chápu, proč a jak vzlétne a tisíce kilometrů přeletí obrovské letadlo, ale už jenom když zapnu rádio, jsem ztracen – vůbec si neumím představit, jak to opravdu funguje, že někdo v jedné místnosti mluví a v mnoha jiných je slyšet. (Prosím, kdo by se mi chtěl teď posmívat, nechť si zkusí odpovědět na to, zdali by uměl sám zařídit, aby se u něj doma rozsvítila žárovka – o jiných současných vymoženostech nemluvě...)

V oblastech exaktních věd jsme my lidé ještě jakžtakž uctíví vůči znalostem a umění opravdových profesionálů. Existují však lidská konání, o kterých jsou mnozí přesvědčeni, že by je zvládli tzv. „levou zadní“. Stačí zajít do hospody a hned se dozvíme, „jak by se to všechno mělo správně dělat...“, že?

Stačilo by říct: více úcty vůči jiným a více sebezpytování sebe sama. Ale zase jsme u toho: proč sám sebe podezírat ze slepoty, když se jedná právě o mne samotného – to je pak ovšem lepší si dále nalhávat, že je kolem mne tma a jenom právě proto nevidím jako ona nebohá Harpasté, anebo že slepí jsou ti ostatní a k vidění je jenom to, co obsáhnou mé slepé oči...

Když jsem byl ještě dítě a náhodou se ocitl na rovné chodbě, ve které právě zhaslo světlo, pokoušel jsem své sebevědomí tím, že jsem natruc tmě zavřel oči a počítal, kolik udělám kroků bez předpažených rukou. Přesto, že jsem věděl, že jdu rovně, přesto, že jsem věděl, že je chodba dlouhá ještě dobrých patnáct metrů, přesto jsem vždy asi po dvanácti krocích zbaběle otevřel oči, mžoural do tmy a osahával blízkost zdí... Ne že bych se bál, že se zraním – jen jsem s každým dalším krokem ztrácel jistotu.

A tak od dětství závidím některým „slepým“ tu jejich jistotu podporující odvahu jít stále hrdě slepě kupředu a hlasitě se vyjadřovat ke všemu, na co nedohlédnou.

„Naše zlo totiž není mimo nás, je v nás...“ zamýšlí se Seneca. Proběhly tisíce let a nelze než souhlasit s tím, že přes všechny technické vymoženosti a úžasné vynálezy ulehčující nám naše životy nejsme o mnoho jiní než naši vzdálení předkové. Ale vlastně...! Jsme na tom přece jenom lépe! Vždyť my máme žárovku a můžeme si při své slepotě na ledasco posvítit...! Tak tedy: „Ať žije tma!“

Na shledanou při objevování přehledně krásného divadla se s vámi za všechny své kolegy těší

Stanislav Moša, ředitel MdB

DOKOŘÁN

LISTOPAD
2013

CENA 25,- Kč

Flashdance The Musical

Režie **Stanislav Moša**

Choreografie **Igor Barberić**
Aneta Majerová

Foto: Jef Kratochvíl, Tino Kratochvíl

PREMIÉRA NA HUDEBNÍ SCÉNĚ

28. ZÁŘÍ 2013

Zbigniew Herbert MĚSÍC

Nechápu, jak je možno
psát o měsíci.
Je tlustý a umazaný.
Dloube se v nose komínů.
Jeho nejmilejší zábava je lézt pod
postele a očichávat boty.

/přeložil Miroslav Holub/

*Říkáš, že miluješ déšť,
ale když prší, otevíváš deštník.
Říkáš, že miluješ slunce,
ale když svítí, hledáš stín.
Říkáš, že miluješ vítr,
ale když fouká, zavíráš okna.
Jenom se bojím chvíle,
až řekneš: Miluji tě.*

John Lennon (9. 10. 1940 – 8. 12. 1980),
hudebník, zpěvák a skladatel

B | R | N | O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

PARTNEŘI DIVADLA

MARTIN WALSER

VŠEMOCNÝ PAN KROTT

REKVIEM
ZA NESMRTELNÉHO

režie **Hana Burešová**

5. a 6. ŘÍJNA 2013

PREMIÉRA NA ČINOHERNÍ SCÉNĚ

ČERT TĚ VEM

Svetlana JANOTOVÁ a Ivana VAŇKOVÁ

Svetlana

Obě jsou velké osobnosti, charismatické a skvělé herečky, obě umí skvěle tančit a zpívat a obě hrají Alexandru Owensovou v muzikálu *Flashdance*. Svetlanka je plná neskutečné energie a Ivanka má v sobě tajemství a neuvěřitelnou citovost. Každá je jiná, každá je svá, ale obě jsou mimořádné osobnosti české muzikálové scény a je velkým zážitkem se s nimi setkat. O tom, že i ony na sobě musí neustále pracovat a překonávat samy sebe – stejně jako Alex – byl i náš rozhovor.

Máte skvělou postavu a všichni obdivujeme to, jak tuto roli zvládáte. Jaký vztah máte k tanci a co pro vás znamená?

Svetlana: V podstatě tančím od pěti let, kdy jsem jako dítě chodila do baletního kroužku. Pak jsem se tanci věnovala na Základní umělecké škole a samozřejmě během studií na JAMU. Pro mě je tanec vášeň, je to něco, co mě nabíjí velkou energií, i proto si účinkování ve *Flashdance* užívám. Tato role je pro mě takový dáreček!

Ivana: U mě ta cesta k tanci byla složitější. Začala jsem tak trošku tancovat povinně na konzervatoři, ale už na základní škole jsem měla problém s tím, že jsem nebyla moc dobrá v tělocviku. Možná, že to ve mně ten pohybový nebo taneční projev v určité chvíli mého mládí

vlastně zablokovalo, takže své taneční vlohy jsem mohla plně rozvinout až daleko později. Vždycky jsem se hodně pozorovala jakoby zvenku a u této role jsem pochopila, že bude nejlepší tanec zahrát a prociťt zevnitř postavy. ***Tím se vlastně dostáváme k ústřednímu tématu muzikálu Flashdance – a sice překonání, resp. nalezení sebe sama. Alex má určitý sen i nadání, ale cesta za úspěchem je velmi nejistá, protože si zpočátku moc nevěří. Postupně ale najde sebevědomí, takže ji nakonec na přijímacích zkouškách na taneční akademii vezmou. Byly i ve vašem životě chvíle, kdy jste si řekly: „To prostě nezvládnou!“ a někdo vám pomohl najít samu sebe, takže jste nakonec svůj sen dokázaly realizovat?***

Důležité je věřit si

Svetlana: Já se s tím potýkám docela často, určitě musím bojovat sama se sebou. Toto je téma, které je mi velmi blízké. V podstatě jsem si to mohla skvěle vztáhnout sama na sebe. Já jsem totiž expert v tom, že se dokážu tak znejistit a nevěřit si, že se stahuji ke dnu, ale přitom by to mělo být naopak. S touto rolí to odbourání jakési nejistoty nebo strachu jde docela samo, protože Alex opravdu tak moc bojuje, že to člověka inspiruje a je to velká síla. Prostě není potřeba se bát, ale naopak je důležité věřit si, že člověk už něco umí a že to přece zvládne!

Ivana: Mám to velmi podobně, taky jsem si to uvědomila. Pro mě ta prázdninová pauza ve zkoušení byla i trošku stresující, přála jsem si, ať už ta premiéra je! Z počátku jsem cítila určitou nejistotu, ale nakonec jsem ji překonala. ***Jak dlouhý byl proces přípravy?***

Svetlana: V červnu se zahájilo zkoušení, proběhla čtená zkouška, začalo se tancovat a zpívat, pak do toho vstoupily prázdniny. V září jsme to kompletovali se scénou a pilovali jednotlivá čísla po taneční a herecké stránce. Díky prázdninám jsem ale na roli mohla pracovat i sama a čas přípravy byl tak o mnoho delší než doba, za kterou musíme obvykle muzikály nastudovat.

Ivana: Já jsem během prázdnin začala pracovat na své kondici – začala jsem chodit do po-

silovny (poprvé v životě!) a po prázdninách už jsem intenzivně opakovala choreografie, které jsme nazkoušeli v červnu, a pracovala jsem na nich, aby se tzv. „dostaly do těla“.

Jak se vám spolupracovalo s choreografem a režisérem?

Ivana: Igor Barberić je skvělý choreograf a dobrý učitel. Má trpělivost, všechno s námi detailně probíral a radil nám, takže se s ním spolupracovalo velmi dobře, a s panem režisérem Stanislavem Mošou samozřejmě taky! Pracujeme spolu už poněkolikáté, takže na sebe slyšíme a rozumíme si. Kromě Igora Barberiće, který choreografii celou postavil, mi také hodně pomohla Anetka Majerová, která to s námi pilovala a dávala nám cenné rady, takže musím moc poděkovat!

Svetlana: Nemám co dodat a také všem moc děkuji za skvělou spolupráci!

Máte v tomto muzikálu nějakou oblíbenou scénu?

Svetlana: Všechna hudební a taneční čísla se mi moc líbí! Hodně si užívám například píseň na konci první půlky *My Next Step*, v překladu *Dělám si vážné plány*, kdy se Alex dozví, že dostala pozvánku na konkurz. Ale pravdou je, že každá scéna má něco do sebe. Buzí mě i čínoherní pasáže, zkrátka, tento muzikál má skvělé scény se vším všudy, těžko vybírat!

Ivana: V této posloupnosti mám ráda všechny scény stejně, na začátku je to taková euforie, ke konci už to napětí houstne a samozřejmě i emoce jsou daleko silnější a hlubší.

A jak po tak obrovském několikaměsíčním úsilí probíhala premiéra?

Svetlana: Pro mě to bylo docela zásadní, protože asi tři dny před premiérou jsem kvůli nachlazení ztratila hlas, což se mi ještě nestalo, ale o to víc jsem si naopak řekla: „Nevadí, to prostě zvládnou!“ A skutečně se mi podařilo to zvládnout! Takže pro mě je to vlastně zásadní dílo, které se v tu chvíli dokonale prolulo s mým životem.

Ten premiérový výkon byl naprosto fantastický, což potvrdil i nekončící potlesk vestoje a nadšené recenze! Takže – klobouk dolů!

Ivana: Já jsem měla antibiotika 14 dní před

premiérou, Svetlanka až v posledním týdnu. Premiéru jsem prožívala vnitřně trochu úzkostlivě, samozřejmě jsem měla trému, ale to divák na výkonu nepozná. V dalších reprízách mě potrápil natažený sval, ale člověk se sebou musí prostě neustále bojovat a přemáhat i tyto strachy nebo fyzické bolesti. Musíme věřit, že to půjde, vnitřní odhodlání a přesvědčení je nejdůležitější. Když je mysl správně nastavená, tělo se přizpůsobí, co už mu taky zbývá. (smích)

Jak probíhá váš každodenní režim, když večer hrajete Flashdance?

Svetlana: Do divadla chodím dvě hodiny před začátkem představení, abych se rozezpívala, rozcvičila a připravila. A před každým představením už v helmě a u pracovního stolu si řeknu takovou svoji „modlitbičku“.

Ivana: Když hraji večer *Flashdance*, nesmím moc jíst. Jím jen něco energetického, abych měla sílu, ale nejspozději ve tři, když hrajeme v sedm, protože jinak bych měla pocit, že mám plný žaludek. Potom bojuji s tím, abych vydržela ten hlad až do 22 hodin do večera. (smích) Samozřejmě je velmi důležité se pořádně rozezpívat a rozcvičit.

Jak vidíte jedna druhou v této roli?

Svetlana: Já Ivanku moc obdivuji, jak to zvládá! Navíc je to už maminka! Doma má daleko víc povinností než já a je skvělá!

Ivana: Já taky Svetlanku velmi obdivuji a můžu na ní oči nechat, když tančí! A byla mi velkou inspirací. Vždycky když alternujeme, máme hezkou práci, spolupracujeme a pomáháme si.

V 80. letech na hudebním nebi zářili Michael Jackson, Bruce Springsteen a Madonna, kteří vytvořili úplně novou hudební i taneční estetiku. Máte nějakého oblíbeného interpreta z této doby?

Svetlana: Já jsem vyrostla na MTV, i když spíš v 90. letech, ale pro mě je Michael Jackson z každého období docela zásadní. Madonnu jsem brala spíše jako módní ikonu, ale Michael Jackson

celkově jako umělec patří mezi ty, kteří mě velmi inspirují.

Ivana: Já jsem 80. léta zažila asi trošku víc než Svetlanka, v té době jsem měla od dvou do dvanácti let, takže si pamatuji, že jsme doma měli právě desku Madonny *Like A Virgin* a že jsem s nějakým parfémem zpívala před zrcadlem a hrozně jsem komolila angličtinu. (smích)

Jak prožíváte podzim a na co se v nejbližší době těšíte?

Svetlana: Moc mi chybí léto, už se těším hlavně na Vánoce a samozřejmě na další práci. Na Činoherní scéně budu zkoušet komedii, kterou režíruje můj bratr Stano, čeká nás několik představení *Zorra* v Praze a hostování *Chicaga* v Bratislavě. V osobním životě se těším na každý den, že snad bude v něčem hezký!

Ivana: Těším se, že budu přes den odpočívat, věnovat se rodině a večer si půjdu pro radost zahrát.

Díky za rozhovor a moc gratuluji k tak úžasným výkonům!

Text: Bea Křížová,
Foto: jef Kratochvíl

Sedmidenní gurmánský festival pod pokličkou moravské metropole.

SVATOMARTINSKÉ HODY

11. ~ 17. listopadu 2013, Brno

Nechejte se pohltit neopakovatelnou atmosférou a staňte se součástí svatomartinské tradice!

Svatomartinské hody v ulicích Brna 11.11.

*10:00 Žebnání Svatomartinskému vínu
(Katedrála na Petrově)*

10:15 Svatomartinský průvod

(z Petrova přes Zelný trh na náměstí Svobody)

11:00 Otevření první lahve (náměstí Svobody)

*11:00 – 18:00 Svatomartinský košť
na náměstí Svobody*

Brněnské restaurace 11. – 17.11.

*Svatomartinská menu z nabídky nejlepších
brněnských kuchařů*

Městské divadlo Brno 11. – 17.11.

*Degustace svatomartinských vín při představeních
činoherní a hudební scény*

Brněnské podzemí (Labyrint pod Zelným trhem)

12. – 16. 11.

Speciální pochůzkové degustace

12. – 15.11. (14:00 - 22:00)

16.11. (10:00 – 22:00)

Nutná rezervace

Svatomartinské menu rezervujte na www.svatomartinskehody.cz

Hlavní partner:

Hlavní mediální partneři:

Partneři:

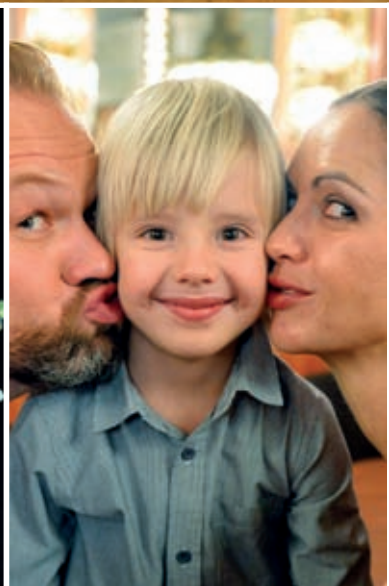

režie Petr Gazdík

Milan Němec, Monika Absolonová a company

*Petr Gazdík
a Lucie Holánková*

Pokračujeme ve spolupráci s pražským Divadlem Hybernia. Nyní sklízeli v Praze ovace muzikál *Zorro*, který jsme uvedli na Hudební scéně letos v březnu v režii Petra Gazdíka, na scéně Aleše Valáška, v kostýmech Veroniky Hindle a choreografii Lucie Holánkové a Pavla Lhotského. V hlavních rolích Marek Holý, Monika Absolonová, Radka Pavlovčinová a Roman Vojtek.

Monika Absolonová

*Pepíček a Petr Gazdíkoví,
Ivana Vaňková,
Roman Vojtek
a František Janeček*

16. ŘÍJNA 2013

PREMIÉRA V DIVADLE HYBERNIA

V OSLNĚNÍ

Michal ISTENÍK

S Cenou Alfréda Radoka

„Vygoogleno“ neexistuje v tuzemsku lidí s příjmením Isteník pravděpodobně více než patnáct. Paradoxně však žádný údajně nežije v Brně. Jenže právě v moravské metropoli je jméno Isteník možná nejznámější – díky Michalu Isteníkovi, který patří od roku 2008 k oporám souboru Městského divadla Brno. Své kvality potvrdil naposledy v tragikomické postavě číšníka Ludvíka v inscenaci Martina Walsera Všemocný pan Krott. *Jak se to má s vaším nevšedním příjmením? Tři Isteníkové v Rakovníku, které hlásí pan Google, asi nebudou náhoda...*

Rakovník je moje rodné město, takže to je naše rodina. A samozřejmě ještě ti, kteří jsou uváděni v Kladně, ale o těch dalších, kteří by podle internetu měli žít třeba v Praze nebo Šumperku, nemám tušení. Od dědečka vím, že pravděpodobně pocházíme ze Žiliny – děda se už narodil v Čechách, jeho maminka však ještě na Slovensku. A v Žilině má nějaký Isteník elektro, tak možná je to tedy také naše rodina a třeba mi daruje novou kombinovanou chladničku, páč já bych mu lístky do divadla dal... Podrobněji jsem potom zatím nepátral, dál než do té Žiliny jsem se nedostal...

V roce 2011 jste získal Cenu Alfréda Radoka Talent roku. Jak se žije talentu roku 2011 dva roky poté?

Úplně stejně jako předtím. V zásadě se nic nezměnilo. Snad jen chvíli, asi tak měsíc po vyhlášení, kolem toho byl trochu větší humbuk, ale pak se na to zapomělo, za což jsem docela rád. Ne že bych si té ceny nevážil, to naopak, ale v praxi její význam nepocítíte. (smích) Dneska mi to předhodu jen Blahuta, když si ze mě dělá srandu. Nebo závidí. Těžko říct.

Režisérka Hana Burešová se netají s tím, že vás ráda obsazuje a právě herecká šance pro vás a Jana Mazáka byly i jedním z důvodů nasazení Všemocného pana Krotta. Jak se vám pracuje s Hanou Burešovou?

Po hostování v *Jánošíkovi* v režii Stana Slovákova jsem nastoupil do angažmá v MdB. A hned přišla role d'Artagnana v *Mušketýrech* v režii Hany Burešové. Padli jsme si do oka pracovní i lidsky. Mám rád režiséry, kteří nenechávají věci náhodě. Hana je přesně taková. Fascinuje mě, s jakou pokorou přistupuje k textu a jak prověřuje všechny nápady, které dostane při zkoušení. Finální pro ni není ani desátý, ani padesátý nápad – ne-

ustále bude zkoumat, jestli to, co vymyslela, je skutečně nejlepší varianta pro určitou situaci. Je to náročné, ale po premiéře vždycky uznám, že ty nervy stály za to. „Vládkyně času“, což je Hančina přezdívka v MdB, dokáže herce vyčerpat až na samé dno, jenže když vidíte ten ponor, tu přípravu její a Štěpána (*Otčenášek, dramaturg, pozn. red.*), pak prostě musíte uznat, že to stálo za to. A když ještě herce zajímá role a téma, není vám těch sil líto už vůbec. Hanka a Štěpán jsou sehraný pár, do té inscenace vložili hodně své dezi-luze, zklamání, ale současně i ohromného kousavého humoru, který mají společný s autorem hry.

Jaký tedy je „váš“ číšník Ludvík?

Myslím, že každému herci v MdB se časem stane, že bude hrát otce Blahutovi, takže to přehrání do starší generace nijak vážně neprožívám. Ludvík je hráč, herec, mnohem lepší než já. Což je dobře, protože v hraní špatného herce se snáz pozná, že nejste dobrý herec. Ludvík je zdatný zákulisní hráč a myslím, i když Honza Mazák by se mnou asi nesusouhlasil, že v důsledku je Ludvík mocnější než Krott. Protože dokáže Krotta zmanipulovat tam, kam ho chce dostat. Na druhé

*Se Zdenou Herfortovou
v muzikálu Donaha!,
režie: Stano Slovák*

*S Rastislavem Gajdošem
v černé komedii Všemocný pan Krott,
režie: Hana Burešová*

straně i s Ludvíkem je mistrně manipulováno přes vztah k jeho synovi (Blahuta) a ženě... Popravdě je Ludvík jedna z nejtěžších – asi vůbec nejtěžší – rolí, s nimiž jsem se v životě zatím setkal, obsahově i formálně. Ludvík vynává pevné zásady a musí skrz ně proplouvat tak, aby dokázal ovlivňovat ty, jimž slouží a jimž zároveň velí. A to s použitím – uznávám v mém případě téměř nemožného – hereckého minimalismu. A navíc brilantní text, kde se vám nechce měnit ani písmenko. Byla to složitá práce a doufám, že se povedla.

Mnozí lidé berou číšníka za poněkud nedůstojnou profesi...

Hloupost. Číšník dělá hospodu. Taky jsem to před lety dělal a bylo to prima, bavilo mě to.

A ke Krottovi – Ludvík naučil všechny, aby s ním jednali způsobem, jakým chce sám. Nejen ty, kteří jsou pod ním a chtějí, aby jim pomohl dostat se ke Krottovi, ale i samotného Krotta. Vždyť Krott si marně přeje, aby si s ním Ludvík tykal. Takže jakápak nedůstojnost... Naopak.

A herectví, to je práce pro chlapa?

Někdy mám pocit, že to není povolání pro dospělého člověka an sich... (smích)

Ne, jsem přesvědčený, že herectví je ideální povolání pro chlapa. V gruntu jde přece o hraní si. A kterej chlap odmítne hraní s mašinkama nebo s legem?! A třeba v padesáti?! Majka (*Lalková, pozn. red.*) mě nemohla dostat z muzea igračků v Mikulově, a to jsem tam byl ve třiceti letech skoro nejmladší. Chlapi si rádi hrajou.

Letos slavíte třicetiny. Žádný životní přelom?

V posledním rozhovoru

jsem říkal, že až mi bude třicet, určitě zmoudřím. Nezmoudřel jsem, ale hodně se změnilo. S Majkou čekáme dítě a všechno se tak krásně přehouplo. Přišly jiné priority a starosti, ale stejně – ten patnáctiletý kluk ve mně doufám zůstává stále.

Vy jste prý váhal mezi fotbalem a divadlem?

Odmalička jsem hrál fotbal, nakonec první ligu ještě za dorost SK Kladno. Ze zdravotních důvodů jsem musel přestat a to prázdné místo, čas, který každý den vyplňovaly tréninky, jsem potřeboval něčím zaplnit. Naštěstí mě paní učitelka dějepisu Iva Dvořáková zavedla do dramatického kroužku a divadlo mě chytl od první chvíle. A ještě nepustilo.

*S Janem Mazákem
v černé komedii
Všemocný pan Krott,
režie: Hana Burešová*

Však každý fotbalista je trochu herec, ne?

Jak mi řekl Petr Švancara na *Křídlech*: „Oba občas filmujeme, ne?“ Dnes bych odpověděl: „Petře, já míň. Sakra.“

Když jste se rozhodl pro herectví, rodiče nebyli proti? Nenutili vás jako Ludvík svého syna někam jinam?

Úplně nadšení možná zpočátku nebyli. Maminka, učitelka, by ze mne raději měla pedagoga a tatínek by chtěl, abych pracoval ve firmě, kterou spoluzaložil. Ale všechno dopadlo jinak a dobře. Moji rodiče mě ale vždycky ve všem podporovali, nebránili mi a myslím, že dneska jsou spokojení, že jsem šťastný a na jevišti mne rádi vidí.

Vloni jste s kolegy skvěle uváděl udělování cen *Křídla*. Neuvažoval jste o dráze moderátora?

Nabídkám se nebráním. Kdyby se nějaká objevila a byla zajímavá, proč ne. Ale na základě loňských *Křidel* jsme spolu s celým tvůrčím týmem kolem Igora Ondříčka dostali nabídku připravovat pro MdB inscenaci *Cabaret jako Brno*, což nápady docela vyčerpává. *Cabaret* mne ale hodně naplňuje, vždycky jsem byl zvyklý psát. Už v pubertě jsem tvořil jako správně rozervaný mladík poezii o konci světa a (ne)smyslu života. Teď píšu dál, převážně humorně laděné věci, a jsem rád, že ne všechno skončí v šuplíku a že se mohu i tímto způsobem realizovat. Možná než moderování spíš zkusím s jedním ze svých monologů jít *Na stojáka* nebo *Na mikrofon*.

A co televize, film, seriály, reklamy...

Zatím se mi všechny tyto věci úspěšně vyhýbají, aniž bych se jim sám bránil. Ale výrazně naproti jim také nejdu, castingy moc nena-vštěvují, většina je v Praze a to je časově složitě... Navíc nemám ani, jak mi už jeden televizní režisér řekl, moc vhodný obličej pro kameru, protože v TV vypadám spíš jako knedlík. Takže snad Babica, no... Třeba to přijde s věkem, nikam se neženou. Poslední dobou jsem točil hodně v rozhlase, což miluji.

Nějaké koníčky stiháte?

Kromě MdB stále hraji v Buranteatru, takže na koníčky mi moc času nezbyvá. Puzzle mám rozdělané asi půl roku a už jsem na něho dva měsíce nesáhl. Takže holduji koníčkům, které přijdou samy. Třeba magnety na ledničku, které si přivážím nebo mi je vozí kamarádi z cest – z čehož má především Majka obrovskou radost. Naše lednička je obsypaná vším možným. Dokonce občas nějaký sebere a doufá, že si toho nevyšimnu, ale mě nic neujde. (*smích*)

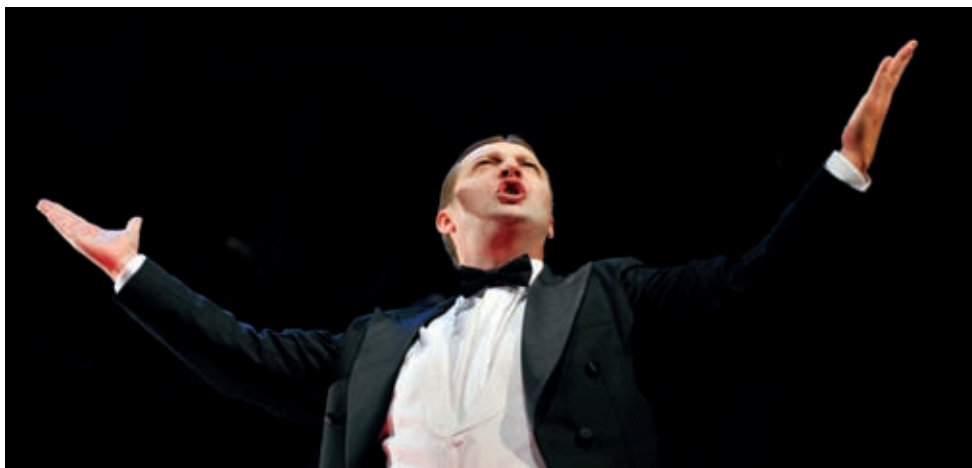
Už víte, jestli vaše dítě bude kluk, nebo holčička?

Zatím je brzy, takže nemáme tušení.

A půjde k divadlu?

Doufám, že ne! Jinak: Až bude mít rozum a bude chtít, tak samozřejmě ano, ale nerad bych měl divadelní dítě, které je od povijanu na jevišti...

*Text: Jiřina Veselá,
Foto: jeř Kratochvíl*

Při zakoupení abonmá budete mít svá místa na Činoherní i Hudební scéně vždy jistá. Po celý rok zůstávají neměnná, dle vašeho výběru. Samozřejmostí je pravidelné zasílání divadelního časopisu *Dokořán* a upozorňování na zajímavé akce Městského divadla Brno za zvýhodněné ceny. Ta je podstatná již při koupi předplatného, protože oproti přímému nákupu vstupenek je o více než 10 % levnější! V rámci Ročního předplatného uvidíte:

ČINOHERNÍ SCÉNA

Terrence McNally, David Yazbek

DONAHA!

Tento nový muzikál byl napsán podle populárního britského filmu *The Full Monty*. Dílo vyrůstá z autentické, ničím nepřikrášlované britské reality a právě pro britskou povahu je zde tak sympaticky typické, že si i z těch nejsmutnějších lidských situací: sociální krize – nezaměstnanost – ztráta sebevědomí – umí udělat dokonalou srandu! Muzikál, stejně jako film, vypráví o partě nešťastných kamarádů ocelářů, kteří přijdou ve stejném okamžiku o práci. Jejich snaha najít nové uplatnění nemá úspěch, a tak z čirého zoufalství založí taneční stripťerskou skupinu. Co na tom, že fyzicky ani věkem obvyklé představě o profesionálních stripťerech zcela neodpovídají... Dílo je vybaveno hudbou se skvělým rockově-funkovým aranžmá.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Petr Štěpán, Jakub Uličník, Zdeněk Junák, Igor Ondříček, Michal Isteník, Lukáš Janota, Markéta Sedláčková, Lenka Bartolšicová nebo Zdena Herfortová, Johana Gazdíková nebo Hana Holíšová a další.

HUDEBNÍ SCÉNA

Andrew Lloyd Webber,
Thomas Stearns Eliot

KOČKY

V historii muzikálového divadla neexistuje titul, který by provázelo tolik superlativů! Jedná se o nejdéle uváděný muzikál v historii londýnského West Endu i newyorské Broadwaye, který ve světě vidělo přes 67 milionů diváků! Ve svém domovském divadle New London Theatre byly *Kočky* uváděny celých 21 let! Muzikál získal nejprestižnější světové ceny – dvakrát Grammy a sedm cen Tony. Lloyd Webber rád vzpomíná, jak mu v dětství jeho matka Jean často předčítala nádherné veršované pohádky o kočkách od Thomase Stearnse Eliota, nositele Nobelovy ceny za literaturu z roku 1948. Napsal pak podle nich poetický taneční muzikál plný nádherné fantazie, který je zároveň jedním z realizačně nejnáročnějších divadelních děl. Umělecký soubor i technické podmínky naší Hudební scény jsou pro výjimečnou inscenaci muzikálu *Kočky* jako stvořené...!

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Alena Antalová nebo Hana Holíšová, Aleš Slanina, Dušan Vitázek, Jiří Mach, Ondřej Studénka, Ivana Vaňková, Radka Coufalová, Petr Gazdík, Andrea Březinová nebo Svetlana Janotová a další.

ČINOHERNÍ SCÉNA

Bourbon Kid, Stanislav Slovák,

Jan Šotkovský, Petr Štěpán

MĚSÍČNÍ KÁMEN

Dramatizace kouzelné senzačního románu neznámého amerického autora, ukrývajícího se pod tajemným pseudonymem Bourbon Kid, je z mnoha důvodů pozoruhodná. Román vypráví spletitý příběh o kameni mimořádné hodnoty, který může svému majiteli zaručit nesmrtelnost a který je ukraden mírumilovnému mnišskému řádu Tubalů. Ti se jej vydávají nalézt, ale zjišťují, že stopy vedou do podivného, skrznaskrz hříšného a zkaženého mexického městečka Santa Mondegga. A to je jen

začátek parodické, zábavné a nápadité divadelní podívané v duchu filmů Quentina Tarantina či Roberta Rodrigueze, která si pohrává s prvky thrilleru, akčního filmu, upírského hororu či westernu a kde se střetává asijské bojové umění šaolinských mnichů s proklaté rychlými pistolemi – koho jiného než neporazitelného pistolníka Bourbona Kida!

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Aleš Slanina, Jan Mazák, Petr Štěpán, Jaroslav Matějka, Jakub Przebinda, Michal Isteník, Evelína Kachlířová, Zdeněk Junák, Lucie Zedníčková, Tomáš Sagher, Martin Havelka a další.

HUDEBNÍ SCÉNA

Dennis Martin, Donna W. Cross

PAPEŽKA

Podle světového bestselleru americké spisovatelky Donny W. Cross *Papežka*, který vyšel ve více než třiceti jazycích a podle kterého byly natočeny již dva celovečerní filmy, napsal mladý německý muzikálový skladatel a textař Dennis Martin muzikál vyprávějící téměř neuvěřitelný příběh – legendu o ženě, která v polovině devátého století usedla na papežský stolec. Mladinká Jana je dívkou, která se zcela vymyká svému okolí i zažitým představám o ženách, jejich možnostech i poslání. Je výjimečně chytrá a talentovaná. Nejprve se jí, proti všem tehdejšími zvyklostem, dostává i jako dívec legálního vzdělání. Následně pak může v převleku za svého nešťastně zabitého bratra pokračovat v učení. Samozřejmě že je díky svému převleku

neustále na útěku, a tak její cesta pokračuje až do Říma, kde nakonec usedá na papežský stolec. Přesto však i ona podléhá lásce a jak o této legendě vyprávějí dochované středověké obrazy, je nakonec prozrazena v okamžiku, kdy porodí dítě. Jedná se o nebyvalý příběh plný tajemství, vášní, touhy po vzdělání i obětování se. Naše divadlo uvedlo muzikál jako druhé na světě v české premiéře a za ztvárnění hlavní role získala Hana Holišová Cenu Thálie 2012!

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Hana Holišová nebo Svetlana Janotová, Petr Gazdík nebo Robert Jicha, Ladislav Kolář, Igor Ondříček, Aleš Slanina, Stanislav Slovák a další.

ČINOHERNÍ SCÉNA

Mark Haddon, Simon Stephens

PODIVNÝ PŘÍPAD SE PSEM

Christopheru Booneovi je patnáct let a má rád čísla. Christopheru Booneovi je patnáct let, má rád čísla, matematiku, žije sám se svým otcem a je autista. Christopher Boone postupuje vždy přísně logicky a rozhodne se vyšetřit největší záhadu ve svém okolí – kdo zabil Wellingtona, pudla jeho sousedky paní Shearsové. Christopher Boone zjistí, kdo zabil Wellingtona, ale následkem toho začne jině, mnohem větší pátrání – po své zdánlivě mrtvé mamince...

Prazvláštní detektivka současného britského autora Marka Haddona spojuje napětí, laskavý humor i silný příběh o hledání svých kořenů a o těžkosti lásky k postiženému dítěti tak dovedně, že za ni byl její autor oceněn v roce 2003 prestižní Whitbreadovou cenou za nejlepší britskou knihu roku. Pouhý rok po londýnské premiéře mohou zhlédnout tento nevšední příběh i brněňští diváci.

Režie: Micoláš Tyc

Hrají: Vojtěch Blahuta, Alena Antalová, Hana Holišová, Igor Ondříček, Miroslava Kolářová, Jana Musilová, Milan Němec a další.

Objednávky na Roční předplatné 2014

přijímá komerční oddělení divadla,

Lidická 12, 602 00 Brno,

telefon: +420 533 316 410.

Cena: 2.000,- Kč;

pro důchodce, studenty a držitele průkazů

ZTP a ZTPP: 1.600,- Kč.

Předplatné lze zakoupit

od 4. listopadu 2013

každý všední den od 9.00 do 16.00 hodin.

Kočky

taneční muzikál

Hudební scéna

9. listopadu 2013 ve 14 a 19 hodin

Zorro

romantický historický muzikál

Hudební scéna

19. – 24. listopadu 2013

Jekyll a Hyde

romantický muzikál

Hudební scéna

28. – 30. listopadu, 1. prosince 2013

Michel de Ghelderode:

SLEČNA JAIROVÁ

„Příšery zabydlují mé divadlo, protože jsou všude kolem nás, na ulicích, v každém pokoji, v životě. Co říkám – jsou v nás, jsme to my!“

Divadlo francouzsky píšícího belgického dramatika Michela de Ghelderoda (1898–1962), kořenící ve vlámských lidových tradicích, literatuře i malířství a pojímané jako jakýsi divoký karneval, nastavuje člověku kruté zrcadlo. Jeho postavy se zmitají mezi dobrem a zlem, Bohem a ďáblem, mezi skutečností a snem, životem a smrtí. Groteskní mystérium *Slečna Jairová* rozvíjí jeden z okrajových novozákonních příběhů o vzkříšení mrtvé dcery Jairovy, který se jakoby mimochodem odehrává na pozadí Kristovy oběti. Podobně jako na žánrových obrazech starých vlámských mistrů situoval i Ghelderode svou moderní verzi evangelijního příběhu do rodných Flander (ačkoliv psal svá díla ve francouzštině, a je tedy významným představitelem belgické frankofonní literatury), i v tomto groteskně mysteriózním, až hororovém dramatu splývá reálné s fantaskním, současné s minulým, parodické s posvátným.

Režie: Hana Burešová

Hrají: Miroslav Táborský, Lenka Veliká, Magdalena Zimová nebo Klára Sedláčková-Oltová, Jan Meduna, Jan Vondráček, Tomáš Turek, Emma Černá a další.

J. Cameron, S. Clark, H. Edmundson, I. Allende:

ZORRO

Legendární příběh hrdiny „Zorra mstitele“ od chilské autorky Isabel Allende inspiroval hudební skupinu Gipsy Kings a jednoho z nejlepších londýnských hudebních aranžérů Johna Camerona, společně s autorem scénáře Stephenem Clarkem, kteří uvedli tento příběh jako muzikál na West Endu 15. července 2008. Ukázalo se, že vůbec první divadelní dramatinizace tohoto příběhu souboje dobra a zla, lásky a vášně, navíc dramaticky prokomponovaná s takovými songy jako například *Bamboleo* či *Djobi Djoba* a mnoha dalšími zcela novými skladbami v rytmu flamenca, se rázem stala hitem sezóny s nominací hned na několik prestižních divadelních cen. Podmanivá hudba, jedinečná choreografická a akrobatická čísla a emocionálně nabitý romantický příběh – to vše je muzikál *Zorro*, který u nás měl svou českou premiéru!

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Lukáš Janota, Johana Gazdíková nebo Viktória Matušová, Svetlana Janotová nebo Ivana Vaňková, Robert Jícha nebo Dušan Vitázek a další.

Frank Wildhorn, Leslie Bricusse:

JEKYLL A HYDE

Od roku 1886, kdy Robert Louis Stevenson publikoval svou novelu *Podivný případ doktora Jekylla a pana Hyde*, vzrušuje tento příběh mysl autorů, čtenářů i diváků po celém světě. Postihuje totiž v geniální metafoře odvěké tůňnutí lidstva k dobru i zlu a zápas, který mezi těmito dvěma póly v každém z nás probíhá. Má doktor Jekyll šanci zvítězit nad svým druhým já, výlupkem všeho zla Edwardem Hydem, který s ním naneštěstí sdílí totéž tělo? Muzikál skladatele Franka Wildhorna a libretisty Leslie Bricusseho na toto téma slavil již velké úspěchy po celém světě. Strhující příběh v ohromující dekoraci, výjimečné herecké a pěvecké přiležitosti činí z jeho uvedení v našem divadle další mimořádnou příležitost zažít to nejvýznamnější, co světové hudební divadlo současnosti nabízí.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Petr Gazdík nebo Dušan Vitázek, Ivana Vaňková nebo Viktória Matušová, Johana Gazdíková nebo Hana Holíšová, Milan Němec nebo Karel Škarka, Ladislav Kolář nebo Milan Lindner a další.

Ray Cooney, John Chapman:

DVOJITÁ REZERVACE

Philip Markham je úspěšný nakladatel dětské literatury, který má však v poslední době dost starostí. Jeho manželka mu dává stále důrazněji najevo, že ji nebaví manžel, který za romantický večer považuje společné pročitání korektur Medvídka Pú. Nadto jejich byt zařizuje módní a extravagantní architekt Alistair Spenlow, jehož výstrelky Philipovu konzervativnímu vkusu příliš nelahodí. A ještě navíc jeho kolega, úspěšný svůdce žen Henry Lodge si chce půjčit právě onen byt během účasti Markhamových na jisté slavnostní večeři – a samozřejmě pro nic jiného než nemanželské zálety. Philip mu byt nakonec půjčí, netuší ovšem, že k veselému dostaveníčku jej slíbila dát k dispozici i jeho žena Joanna – a to nikomu jinému než Henryho ženě Lindě. A aby toho nebylo dost, během nepřítomnosti Markhamových si na byt brousí zuby i architekt Spenlow, aby v něm konečně svedl Markhamovic služku Sylvii. Tři páry a dvojí nevěra v jediném apartmá – už tím je na pořádnou

PROGRAM LISTOPAD

Činoherní scéna

2.11. so	19.00	Cabaret jako Brno	
3.11. ne	19.00	Cabaret jako Brno	
4.11. po	19.00	My Fair Lady (ze Zelníáku)	
5.11. út	18.00	My Fair Lady (ze Zelníáku)	
6.11. st	19.00	My Fair Lady (ze Zelníáku)	
7.11. čt	18.00	My Fair Lady (ze Zelníáku)	
8.11. pá	19.00	Slečna Jairová	Divadlo, Praha
9.11. so	19.00	Donaha!	
10.11. ne	14.00	Donaha!	
10.11. ne	19.00	Donaha!	
11.11. po	19.00	Donaha!	
12.11. út	18.00	Donaha!	
13.11. st	19.00	Donaha!	
14.11. čt	18.00	Donaha!	
15.11. pá	19.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	zadáno
16.11. so	19.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	
17.11. ne	14.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	
17.11. ne	19.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	
18.11. po	18.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	
20.11. st	19.00	Jezinky a bezinky	
22.11. pá	19.00	Všemocný pan Krott	E5
23.11. so	19.00	Všemocný pan Krott	AB6
24.11. ne	19.00	Všemocný pan Krott	E7
29.11. pá	14.00	Podivný případ se psem	
29.11. pá	19.00	Podivný případ se psem	AB5
30.11. so	19.00	Podivný případ se psem	P

Hudební scéna

2.11. so	19.00	Les Misérables (Bídníci)	
3.11. ne	14.00	Les Misérables (Bídníci)	
3.11. ne	19.00	Les Misérables (Bídníci)	
4.11. po	19.00	Les Misérables (Bídníci)	
5.11. út	18.00	Les Misérables (Bídníci)	
6.11. st	19.00	Les Misérables (Bídníci)	
8.11. pá	19.00	Kočky	zadáno
9.11. so	14.00	Kočky	
9.11. so	19.00	Kočky	
12.11. út	18.00	Flashdance	
13.11. st	19.00	Flashdance	
14.11. čt	18.00	Flashdance	
15.11. pá	19.00	Flashdance	
16.11. so	14.00	Flashdance	
16.11. so	19.00	Flashdance	
19.11. út	19.00	Zorro	
20.11. st	19.00	Zorro	
21.11. čt	18.00	Zorro	
22.11. pá	18.00	Zorro	
23.11. so	14.00	Zorro	
23.11. so	19.00	Zorro	
24.11. ne	14.00	Zorro	
25.11. po	19.00	Cikáni jdou do nebe	zadáno
28.11. čt	19.00	Jekyll a Hyde	R/X2013
29.11. pá	19.00	Jekyll a Hyde	Z/T2013
30.11. so	14.00	Jekyll a Hyde	
30.11. so	19.00	Jekyll a Hyde	A/M2013

PROGRAM PROSINEC

Činoherní scéna

1.12. ne	19.00	Podivný případ se psem	
2.12. po	18.00	Podivný případ se psem	SP
4.12. st	18.00	Jezinky a bezinky	PPP
5.12. čt	15.00	Dokonalá svatba	zadáno
7.12. so	19.00	Jezinky a bezinky	
13.12. pá	14.00	Dvojitá rezervace	
13.12. pá	19.00	Dvojitá rezervace	A5
14.12. so	19.00	Dvojitá rezervace	P
15.12. ne	19.00	Dvojitá rezervace	D
16.12. po	19.00	Podivný případ se psem	AB1
17.12. út	19.00	Podivný případ se psem	C2
19.12. čt	19.00	Všemocný pan Krott	C4
20.12. pá	19.00	Všemocný pan Krott	AB5
21.12. so	19.00	Dvojitá rezervace	A6
22.12. ne	18.00	Křídla 2012/2013	
27.12. pá	19.00	Zkrocení zlé ženy	
28.12. so	18.00	Jezinky a bezinky	
29.12. ne	18.00	Jezinky a bezinky	
30.12. po	19.00	Dvojitá rezervace	
31.12. út	18.00	Dvojitá rezervace	Slavnostní silvestrovská premiéra

Hudební scéna

1.12. ne	14.00	Jekyll a Hyde
3.12. út	19.00	Papežka
4.12. st	19.00	Papežka
5.12. čt	18.00	Papežka
6.12. pá	18.00	Papežka
7.12. so	14.00	Papežka
7.12. so	19.00	Papežka
8.12. ne	18.00	Advent a andělé 2013
11.12. st	19.00	Mary Poppins
12.12. čt	18.00	Mary Poppins
13.12. pá	18.00	Mary Poppins
14.12. so	14.00	Mary Poppins
14.12. so	18.00	Mary Poppins
15.12. ne	14.00	Mary Poppins
15.12. ne	18.00	Mary Poppins
16.12. po	18.00	Mary Poppins
17.12. út	18.00	Mary Poppins
18.12. st	18.00	Mary Poppins
19.12. čt	18.00	Mary Poppins
20.12. pá	19.00	Mary Poppins
21.12. so	14.00	Mary Poppins
21.12. so	18.00	Mary Poppins
22.12. ne	18.00	Vánoční koncert Javory
23.12. po	18.00	Vánoční koncert Javory
27.12. pá	18.00	Flashdance
28.12. so	14.00	Flashdance
28.12. so	19.00	Flashdance
29.12. ne	14.00	Flashdance
29.12. ne	19.00	Flashdance
30.12. po	18.00	Flashdance
31.12. út	14.00	Flashdance
31.12. út	18.00	Flashdance

Silvestrovské představení

frašku zaděláno... Ray Cooney byl kritikou mnohokrát právem označen za nekorunovaného krále (nejen) britské frašky, za v pravém slova smyslu národní poklad. Jeho frašky jsou dokonale sestrojené „mašiny na zábavu“, roztáčející šlený kolotoč převleků, záměn, výmluv, skrývání a komických nedorozumění s matematickou přesností. Na českých jevištích zdomácněly již skoro všechny jeho vrcholné komedie – je proto skoro až s podivem, že titul, který napsal v roce 1967 ve spolupráci s Johnem Chapmanem (od této dvojice jsme již uvedli úspěšnou komedii *Vydrž, miláčku!*), se objeví v MdB v české premiéře. *Režie:* Stanislav Slovák

Hrají: Viktor Skála, Markéta Sedláčková, Petr Štěpán, Hana Kovářková, Andrea Březinová, Viktória Matušová, Alan Novotný, Rastislav Gajdoš, Irena Konvalinová, Svetlana Janotová.

Julian Fellowes, George Stiles, Anthony Drewe:

MARY POPPINS

Městské divadlo Brno přichází ve spolupráci s Cameron Mackintosh Ltd. a produkcí Walt Disney s rodinným muzikálem *Mary Poppins*, českým divákům známým v prvé řadě díky divadelnímu remaku proslulého filmu z roku 1964, ověněného pěti Oscary. Ten vznikl na motivy dětských knížek známé anglické autorky P. L. Traversové.

Náš příběh se odehrává v Londýně konce 19. století a jeho hrdinkou je originální vychovatelka Mary Poppinsová, která se zjeví na přání malých dětí Banksových, jimž rodiče nevěnují příliš pozornosti. Tato dokonalá vychovatelka disponující kouzelnými dovednostmi prozáří jejich dětský svět hravostí, svobodou a fantazií a zcela převrátí přísný řád Banksovic domu natolik, že nakonec dokáže proměnit i samotné rodiče. Protože jak říká sama Mary: „Stačí jen chtít a rázem vše je možné!“

Největší muzikálový producent všech dob, sir Cameron Mackintosh, čekal na možnost převedení filmové verze do divadelní podoby celých 40 let. Zcela jedinečnou divadelní show doplnil novými písněmi a vytvořil na jeho základě mimořádně výpravou podívanou, která sklízí úspěchy v Londýně i na Broadwayi.

Městské divadlo Brno se díky svému světovému renomé stalo teprve 6. divadlem světa, kterému byla pro uvádění tohoto úžasného muzikálu exkluzivně povolena licence.

Režie inscenace se chopil Petr Gazdík, držitel Ceny Thálie za rok 2009. Choreografie se ujala Lucie Ho-

lánková, scénografie je dílem Petra Hlouška. Těšit se lze na strhující hudební show plnou magie, náročná taneční a stepařská čísla a samozřejmě na úžasné představitelky titulní role: Alenu Antalovou, Radku Coufalovou či Johanu Gazdčíkovou.

Dále hrají: Dušan Vitázek nebo Denny Ratajský, Martin Havelka nebo Milan Němec, Jana Musilová nebo Markéta Sedláčková, Zdena Herfortová nebo Monika Světnicová, Tomáš Sagher nebo Lukáš Vlček, Ladislav Kolář nebo Karel Mišurec a další.

Tom Hedley, Robert Cary, Robbie Roth:

FLASHDANCE

Slavný americký hudební film z roku 1983 *Flashdance* režiséra Adriana Lynea se stal ve své době opravdovým diváckým hitem, vydělal více než sto miliónů dolarů a během prvních dvou týdnů se prodalo více než 700 000 desek se soundtrackem, který vyhrál mimo jiné i Cenu Grammy. Uplynulo třicet let od vzniku tohoto fenoménu, jenž ovlivnil minimálně jednu generaci diváků. Příběh osmnáctileté dívky Alex Owenové, která přes den pracuje jako svářečka a v noci se věnuje tomu, co jí opravdu naplňuje, tedy tanci, a touží dostat se na taneční konzervatoř, uchvátil celý svět a písně z něj (např. *What A Feeling* či *Maniac*) se nenahraditelně zapsaly do dějin populární hudby.

Není divu, že se v roce 2008 rozhodl anglický divadelní producent David Ian tento romantický příběh s atmosférou oblíbených 80. let přenést na jeviště. Tom Hedley a Robert Cary napsali příběh lásky, touhy a splněných snů podle filmového scénáře, se známými melodiemi (v muzikálu se objevilo pět původních a šestnáct nových písní) a vznikla show, která nejdříve vyrazila na turné po Spojeném království a poté se několik měsíců hrála na West Endu v Shaftesbury Theatre. V současnosti probíhá její americké turné a připravuje se uvedení na Broadwayi. Je pýchou našeho divadla, že bude moci tento dech beroucí a energií nabitý titul plný úžasných choreografií nabídnout i českému divákovi v evropské premiéře v překladu Jiřího Joska.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Svetlana Janotová nebo Ivana Vaňková, Ondřej Studénka nebo Dušan Vitázek, Hana Holišová nebo Viktória Matušová, Zdena Herfortová nebo Ivana Plíhalová, Zdeněk Junák nebo Milan Němec, Igor Ondříček, Lukáš Janota nebo Aleš Slanina a další.

Papežka

původní historický muzikál

Hudební scéna

3. – 7. prosince 2013

Mary Poppins

Superkalifradžilistikexpijalidózní muzikál

Hudební scéna

11. – 21. prosince 2013

Flashdance

muzikál

Hudební scéna

27. – 31. prosince 2013

NA SKLENIČCE

s Mikolášem TYCEM

Narodil se v Rokycanech, vystudoval a za-
bydlel se v Praze a posledních pár týdnů
nachází útočiště v Brně – v Městském divadle
Brno, kde připravuje inscenaci s detektivní
zápletkou *Podivný případ se psem*. Je to
první režijní spolupráce Mikoláše Tyce
s touto scénou a vnáší do ní veškerou svou
energii. „Tato hra mi doslova učarovala
a jsem moc rád, že vznikne právě v Městském
divadle, kde se z ní rýsuje krásná, laskavá
a silná inscenace,“ říká jednadvacetiletý diva-
delník.

*Setkal jste se nejdříve s knihou britského
autora Marka Haddona, nebo až přímo s di-
vadelním nastudováním v Londýně?*

Nejprve jsem četl dramaturgii a moc se mi lí-

bila, knihu jsem objevil teprve později. Inscenaci v Londýně jsem viděl, jel jsem tam speciálně jen kvůli ní, a to mě inspirovalo ještě víc.

V čem?

Ověřil jsem si určité principy a posunulo mě to dál v přemýšlení o obsahu hry. V Brně ale vše děláme podle svého, s jinými herci, proto se těším na jinou, a přitom stejně kvalitní inscenaci.

Jak jste se se souborem vzájemně sžili?

S Vojtou Blahutou, který hraje hlavní roli, jsem se setkal už při režii *Amazonie* pro divadlo Buranteatr. Jsem strašně rád, že to je právě on, ale stejně tak i s ostatními mě zkoušení strašně těší.

Autistický chlapec Christopher Boone, kterého ztvárňuje právě Vojtěch Blahuta, vyniká v matematických a logických úlohách. Buďte k sobě shovívavý a řekněte, v čem vynikáte vy?

Matematika to není. (úsměv) Jestli se můžu v něčem Christopherovi alespoň trošku připodobnit, tak je to občasný přebytek energie

a někdy až nemožnost ovládat své emoce. To se mi stalo například při první čtené zkoušce, na kterou jsem přišel s takovou radostí, že jsem asi působil jako „nadšený kluk“, který dostal to, po čem dlouho toužil. (úsměv)

Projevuje se váš elán například i v tom, že se zapojujete do různorodých divadelních projektů, napříč městy i žánry?

Doufám, že ano. (úsměv)

Vystudoval jste činoherní režii, ale máte za sebou i hereckou průpravu. Nemáte občas jako režisér nutkání některé scény hercům „předehrávat“?

To ne. Když jsem se o divadlo začal zajímat, tak jsem herecké ambice měl, protože jsem si vše chtěl vyzkoušet na vlastní kůži. Teď už po herectví netoužím, zato mám jinou posedlost: strašně mě baví prožívat příběhy a velké emoční zvraty, které mě uchvátí. To jsem pak strašně vděčný divák. To je teď má láska k divadlu. Už nemám ambici stát na jevišti, protože jsou zde lepší a povolanejší, své naplnění nacházím v režijním pozadí.

Kdy poprvé jste začal o divadle uvažovat vážněji?

Bylo mi asi šestnáct a studoval jsem gymná-

zium. Objevil jsem tehdy v Praze amatérský soubor Ty-já-tr, který mě svou otevřeností strašně bavil. Divadlu jsem tak propadal víc a víc, až jsem tam trávil téměř všechen svůj volný čas. Postupně jsem se dostal ke spolupráci na různých mezinárodních projektech, získal jsem divadelní zkušenosti v Norsku a Portugalsku, absolvoval jsem krátkou stáž v USA, a tak jsem vlastně začal postupně uvažovat o režii.

Divadelní režie vás přivedla také k brněnskému Buranteatru, kde od stávající sezóny působíte jako umělecký šéf. Znamená to, že teď do Brna přesídlíte natrvalo?

Ano, vlastně jsem se v Brně již usadil. Praha je nyní jen takový můj letní neboli víkendový byt, přestože tam mám rodinu a s ní spojené zázemí.

Prozraďte o své rodině něco víc.

Tatínek je filmový režisér, nedávno měl premiéru filmu *Jako nikdy*. Maminka pracuje v Národním divadle na obchodním oddělení a sestra je grafička.

Co se vám zatím na Brně nejvíc líbí?

Přátelská atmosféra, přístup lidí k sobě navzájem a v tom nejlepší slova smyslu také přístup k práci, který je vždy soustředěný,

S kostýmní výtvarnicí Barborou Wojtkowiak a představitelem hlavní role Vojtěchem Blahutou.

pečlivý a koncentrovaný. Ať už to bylo v Městském divadle či v Buranteatru, strašně se mi líbí osobní odpovědnost, s níž všichni k jednotlivým projektům přistupují.

Režisérské zkušenosti jste získal i v Jihočeském divadle v Českých Budějovicích. Jak na tuto éru vzpomínáte?

Jen v tom nejlepším a jsem vděčný Martinu Glaserovi, že mě oslovil k režijní spolupráci hned na třech inscenacích. Byla to crazy komedie *Lov na losa*, hudební retro komedie *Škola základ života* a fantasy komedie *Soudné sestry*. Moc si vážím také spolupráce s Davidem Radokem na Shakespearově komedii *Jak se vám líbí*, kde jsem pracoval jako asistent režie.

Napadlo vás někdy žít se jinou profesí než divadelní?

Divadlo mne baví natolik, že se mu věnuji celou svou bytostí, a pokud to bude možné, rád v něm zůstanu. Strašně mě baví pohybovat se v kulturním prostředí, pracovat s nejrůznějšími osobnostmi a cítím, že to má smysl. Proto se chci i nadále věnovat zatím jen a jen divadlu. (úsměv)

Nakolik se jako režisér necháváte ovlivňovat nápady herců či názory dramaturga?

Divadlo je vždycky dialog, takže jsem v období zkoušení rád, když dialog a tvůrčí atmosféra vzniká, nikdy se tomu nebráním.

Chodíte si coby režisér mladý a relativně začínající pro rady ke zkušenějším kolegům, případně přátelům?

Jak jsem zmínil – divadlo je živý dialog a v rámci živého procesu rád sleduji, jak na všechny zúčastněné působí. Snažím se tak sledovat to, co vzniká, a dávat tomu průchod. A pokud někdo přijde s nějakou připomínkou, rád si ji poslechnu. Přímou pro rady si ale nechodím, i když mám samozřejmě kamarády, například spolužáky ze školy, s kterými se o práci pořád průběžně bavím.

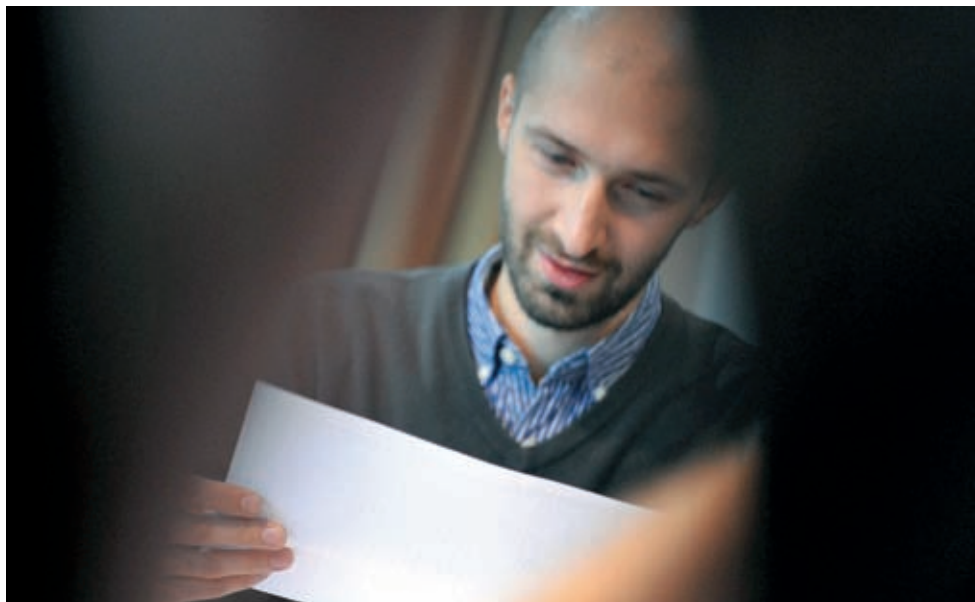
Jaký druh divadla je vám nejbližší?

Mám rád herecké divadlo a zejména mám rád, když má divadlo živého ducha. To je něco, co se jen velmi těžko hledá a co se právě snažím nacházet v hercích. Často to v nich ani nacházet nemusím, protože s tím přichází oni sami.

Smysluplnost divadla. V čem podle vás spočívá?

Říká se, že divadlo má nastavovat zrcadlo životu. S tím nemohu než souhlasit. Divadlo by v lidech mělo probouzet odvahu a to pozitivní

v nich, mělo by jim dodávat naději, že věci mají smysl a že není jedno, jak se k sobě navzájem chováme a jak vnímáme svět kolem sebe.

Zatím máte ve výčtu nastudovaných inscenací jen činoherní tituly. Neláká vás hudební divadlo, muzikály?

Každý projekt je něčím specifický a rád prozkoumávám možnosti divadla, které právě vzniká. V Českých Budějovicích mě proto strašně bavilo pracovat na inscenaci *Škola základ života*, která byla komedií se zpěvy a tanci – sice činoherní, ale pro mě v mnohém objevná. A pokud se zase někdy objeví možnost překročit hranice divadla někam dál, ať už díky specifickému textu či díky podmínkám konkrétního prostoru, tak budu jen rád. Nebráním se ničemu.

Zmiňujete specifika textu. Vztaženo od divadla k literatuře – do jakých knih se rád začtete?

Naposledy jsem teď přes léto přečetl *Vojnu a mír*, což mě naprosto uchvátilo, ale rád čtu cokoliv, nejen divadelní hry, ale snažím se sledovat i beletrii a mít celkový přehled.

A kromě divadla a knih? Co vás baví?

Rád cestuji, a rád tak poznávám jiné kontexty a jiné formy umění. Rád také odpočívám na

chatě, u sklenky vína, v galeriích nebo u nějakého dobrého filmu.

Zmiňujete „jiné formy umění“. Jaké další oblasti jsou pro vás spolu s divadlem podnětné?

Jsou to pro mě všechna umělecká vyjádření, která mají co říct. Baví mě sledovat fotografii, film, výtvarné umění i hudbu. V tom se člověk může vzdělávat a inspirovat neustále.

A co oblast sportu, která je v Městském divadle tolik populární?

Sleduji sport moc rád, i když na to nemám moc čas... To je pro mě také jedna z nejlepších forem odpočinku. Baví mě všechny sporty na vrcholové úrovni, a jak nad tím tak přemyslím, nakonec se přistihuji při tom, že vlastně sleduji všechno. (*smích*) Nejvíc mám ale rád atletiku a z kolektivních sportů fotbal, hokej a hlavně rugby. Z něj cítím zápal a tvrdou práci jednotlivých hráčů, kteří jdou vždy až na dřeň. To obdivuji, málokdo je dnes schopný se takhle obětovat pro celek.

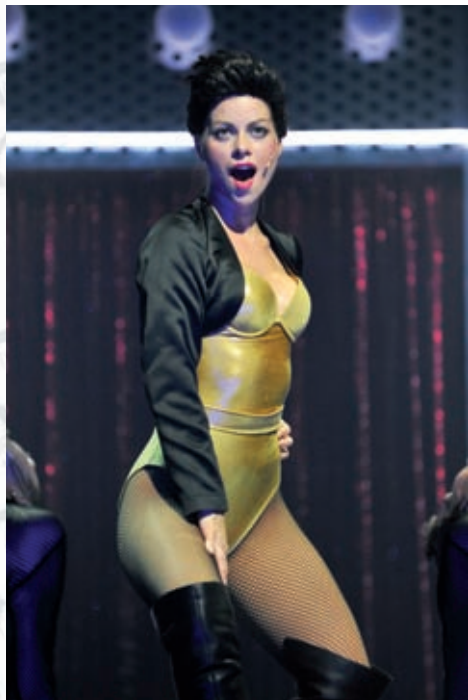
Na co se těšíte v nejbližší době?

Na to, že teď budu nějaký čas v Brně a taky na vše, co mi život přinese. Člověk by se měl těšit z každého dne a mít radost z toho, co právě žije.

Text: Markéta Stulířová, Foto: jef Kratochvíl

FLASHDANCE V BRNĚ PŘEDBĚHL BROADWAY

Husarský kousek se povedl Stanislavu Mošovi a jeho týmu v Brně. V Městském divadle stačili s novou verzí muzikálu *Flashdance* předběhnout plánovanou premiéru na Broadwayi. Proslulý taneční kousek sjíždí zatím od roku 2012 americký venkov. V každém případě je brněnský *Flashdance* premiérou evropskou.

Od prvních tónů a výstupů na premiéře bylo zřejmé, že do nové sezóny vstupuje MdB mimořádně úspěšně. Kdo by neznal příběh umělecky nepřilíhš náročné, dobře se ale prodávající stejnojmenné filmové naivní story Adriana Lyneho o svářečce, která do umění a k milionářskému štěstí přišla. Z roku, bože už 1983! To kvalitní v ní je hudba, tanec a zpěv.

Chvála jak Brno

K oběma verzím jevištního muzikálu zkomponoval hudbu Robbie Roth. To na rozdíl od

filmu, pro který songy i taneční čísla zajistil Giorgio Moroder. Ponechám další srovnávání odborníkům na slovo vzatým a to své utratím za pokus vystihnout kvality brněnské verze *Flashdance*. Pramení dozajista již ve vynikajícím překladu Hedleyho, Caryho a Rothova scénáře a písňových textů od Jiřího Joska.

Co fascinuje, je choreografie stálého brněnského spolupracovníka ze Zagrebu Igora Barberiče a první dámy domácího odchovu Anety Majerové, mimochodem i na jevišti stále jedničky sborových tanečních sestav. Utrácet chválu pro kostymérku Andreu Kučerovou znamená opakovat se už nejméně deset let. Christoph Weyers využil naplno technických možností a jeho scéna je zdánlivě lehkou kombinací tovární haly, tanečního sálu a barových prostředí.

Dominantní je ovšem výkon Svetlany Janotové na první premiéře. Alexandru Owensovou s ní alternuje Ivana Vaňková. Janotová je dlouho nevidaným suverénem. Její herecký a pěvecký projev je jedním slovem fascinující a v tanci je toho času na české muzikálové scéně nedostižná. Nebudu daleko od pravdy, když ji už s půlročním předstihem a bez ohledu na mínění naháněčů prohlásím za Thálii roku 2013. To se zkrátka jinde v Česku vidět nedá!

Kde je další meta?

O kvalitách Dušana Vitázka v postavě jejího partnera Nicka Hurleye platí totéž, i když v nejpřísnějším pohledu v tenorových výškách potřebuje v několika místech ještě dočistit intonaci. Velkými profesionálkami příběhu jsou také Hana Holíšová, Andrea Březinová a Hana Kovářiková coby Kiki, Gloria a Tess.

Flashdance je u nás bezkonkurenční kvalitou a lze mu předpovídat dlouhou životnost. Skoro se mi chce provokovat, že pomalu uzrává čas troufnout si i na *Rent* Jonathana Larsona. Před patnácti lety si na kultovní newyorské číslo, doporučoval jsem ho v roce 1997 krátce po broadwayské premiéře v Nederlander Theatre, v Brně ještě netroufli. Dneska už by mohli.

Celkové hodnocení: 100 %

Jiří P. Kríž, *Právo*, 2. 10. 2013

FLASHDANCE V BRNĚ ANEB JAK UDĚLAT Z FILMOVÉHO KÝČE DOBRÝ MUZIKÁL

Popravdě řečeno, ani nevím, zda jsem tenhle film někdy dokoukal až do konce. Té kýčovitě romantiky na mě bylo příliš, a pokud jsem určitou „americkou naivitu“ vyčítal i muzikálu *Footloose* (uvedla jej divadla v Plzni a na Orlí), zde byla má obava ještě větší. Ovšem soubor Městského divadla Brno opět příjemně překvapil... Novému dílu, které se zatím toulalo po Anglii a americkém venkově, aniž by si odbylo řádnou světovou premiéru, dali větší náboj už autoři Tom Hedley, Robert Cary a Robbie Roth, když do muzikálu připsali ke světoznámým filmovým hitům *What A Feeling* či *Maniac* hned šestnáct nových písní. Tím zcela přeměnili dynamiku příběhu, kterou dále umocnila neuvěřitelná profesionalita brněnských herců a tanečníků. Takový gejzír energie jsem nečekal – neznám z muzikálové historie až tolik případů, kdy by se z filmového kýče podařilo udělat opravdu dobrý muzikál. V režii Stanislava Moší a v choreografii Igora Barberiče a Anety Majerové totiž ovládl jeviště pohyb a zpěv v dechberoucím tempu.

Nikterak nelituji, že jsem tentokrát v Brně nenavštívil slavnostní premiéru, ale reprízu

Flashdance, pravda, hned druhou. Už proto, že jsem mohl za dirigentským pultem po dlouhé době zase vidět ženu, což se mi nepovedlo od let, kdy Miriam Němcová dirigovala operety. Pokud se nepletu, je Ema Mikešková teprve druhou naší profesionální divadelní dirigentkou. Orchester tuto mladou, elegantní a energickou ženu plně respektoval, hrál soustředěně, dynamicky a mohu-li soudit, snad i s radostí, kterou se podařilo přenést i na jeviště.

V rolích ústřední dvojice vystoupili Ivana Vaňková (Alexandra Owensová) a Ondřej Studénka (Nick Hurley), tedy ostřílená muzikálová hvězda na vrcholu uměleckých sil a absolvent loňského ročníku muzikálového herectví na JAMU, který stojí na počátku své divadelní dráhy. Výkon Vaňkové byl jako obvykle perfektní – trochu zdrsnělou dělnici se hrála brilantně, její váhání a zprvu rezervovaný vztah k Nickovi byly opravdově a kupodivu i uvěřitelné, taneční nasazení strhující. Ondřej Studénka má na svém kontě zatím několik studentských představení v Divadle na Orlí a dvě role v *Kočkách* (MdB). Ve *Flashdance* naznačil, že má velkou šanci stát se zajímavou posilou prestižního muzikálového souboru. Pěvecky působil jistě, jeho hlas má zajímavou sametovou barvu, dobře

zní i v ne úplně snadných tenorových polohách muzikálu. Studénkův Nick je mužný, odhodlaný, ale nikterak frajerský (takové zřejmě bylo i režijní vedení postavy), v gestech spíš opatrný. Není to ostatně nijak snadné, hrát „sympáťáka bez vad“... Pokud by se vám ústřední story zdála přece jen poněkud naivní, vrátí vás na zem svérázná penzionovaná učitelka tance v podání výborné olomoucké herečky Ivany Plíhalové. Podobně neodolatelně hraje ne příliš chytrou tanečnici Glorii Andrea Březinová (hodně zajímavý protiúkol k *Divé Báře!*) v „mladokomické“ dvojici s roztomile přitroublým samozvaným komikem Aleše Slaniny (Jimmy). Jediného záporáka hry, majitele podezřelého striptýzového klubu Johnyho, si s chutí zahrál typově ideální Igor Ondříček.

Nechci dublovat naši recenzi Petera Stoličného, vyjmenovávat všechny postavy a chválit bravurně odlehčenou scénu Christopha Weyerse, kostýmy Andrey Kučerové nebo

mravenčí práci sbormistra Karla Škarky, který ansámbl systematicky buduje řadu let. Podobně pečlivě v Brně pracují i dramaturgové (většina pražských scén tuto profesi bohužel stále považuje za zbytečnou), přičemž zdárný výsledek začíná už u dobrého překladu Jiřího Joska. Ač sám preferuji dějově dramatictější muzikály, jako jsou *Bídníci*, *Evita*, *Sunset Boulevard* nebo *Elisabeth*, rád přiznávám, že tak výsostně profesionální taneční muzikál, ve který se proměnil brněnský *Flashdance*, na jeviště bez nejmenších pochyb patří. Vždyť i publikum má sem tam nárok na nějaký ten pohádkový happy end!

Vítězslav Sladký,

www.musical-opereta.cz, 6. 10. 2013

SVÁŘEČKA ALEX TANČÍ JAKO ŠÍLENÁ, AŽ JISKRY LÉTAJÍ

Městské divadlo Brno uvedlo jako první evropská scéna muzikál *Flashdance*. V hlavní roli zazářila na premiéře Svetlana Janotová.

Přesně třicet let od filmové verze ožil minulou sobotu muzikál *Flashdance* poprvé i na divadle. Hity jako *What a Feeling*, *Gloria* nebo *Maniac* rozproudivy Hudební scénu Městského divadla Brno, které příběh osmnáctileté svářečky Alex uvedlo v evropské premiéře. Brněnský soubor pod vedením režiséra Stanislava Moší v nastudování obstál po herecké i hudební stránce, nadchla také propracovaná výprava a choreografie.

Autoři připsali pro jevištní uvedení hned šestnáct nových písní ve stylu „osmdesátkového“ popu, přičemž nejchytlavější je duet *Tady a teď* při sblížení Alex a Nicka. Kromě toho v muzikálu zaznívá pět songů známých z filmu, byť mnohdy použitých v jiných souvislostech (*Maniac*, *What a Feeling*, *Manhunt*, *Gloria*, *I Love Rock and Roll*). Diváci se jich dočkají v provedení skvěle sehraného brněnského orchestru a nic jim tak nebrání v nostalgickém zavzpomínání si. Milovníci filmu se dočkají i mnoha kultovních scén včetně spršky vody vylité na tanečnici Alex nebo její svlékání podprsenky zpod typicky vytahané mikiny.

Hip-hop i balet

Nejsilnější je muzikál *Flashdance* při tanečních číslech, v nichž choreografové Igor Barberic a Aneta Majerová propojili prvky street

dance, hip-hopu i klasického baletu. Muzikál plyne v rychlém tempu i zásluhou propracované scénografie Christopa Weyerse. Atmosféru průmyslového Pittsburghu se mu podařilo zachytit tak věrohodně, že při úvodní scéně z ocelárny divák na chvíli až znejistí, jestli skutečně pořád jen sedí v hledišti divadla. Weyers využil všech dostupných technických možností Hudební scény a díky důvtipné práci s náznaky lehce střídá prostředí ocelárny, taneční akademie i nočních klubů.

Výrazným náladotvorným prvkem jednotlivých scén je více než obvykle světelný design, který dotváří jak obrazy z obří tovární haly, tak i momenty ztišených milostných sblížení.

i pěveckou suverenitou (Alex téměř nesleze z jeviště a stíhá jeden rychlý převlek za druhým!). Po předchozích velkých úkolech v muzikálech *Probuzení jara*, *Chicago*, *Papežka*, *Pokrevní bratři* nebo *Zorro* potvrdila, že tato role pro ni přišla v pravý čas.

Nastudování muzikálu *Flashdance* v evropské premiéře a ještě před uvedením na Broadwayi je nesporným manažerským úspěchem Městského divadla Brno. I další meta, kterou si soubor zvolil, má předobraz ve slavném filmu. V příští sezóně chce totiž divadlo uvést muzikál *Duch (Ghost)*.

(Psáno z premiéry 28. září a první reprízy 29. září 2013)

Lenka Suchá, Brněnský deník, 3. 10. 2013

Je jako šílená, šílená když tančí. Právě refrén jednoho z ústředních muzikálových hitů *Maniac* přesně vystihuje, co se nejvíce podařilo promítnout do postavy Alex její premiérové představitelce Svetlaně Janotové. Z každého jejího gesta, pohybu a výrazu číší na jevišti tak nakažlivá energie a odhodlání, že o její posedlosti tancem není pochyb. Janotová zvládla obtížnou roli s obdivuhodnou taneční

PANE BOŽE, ODPUSŤ, ŽE PODNIKÁM I ZA TEBE

Kdyby měl *Všemocný pan Krott* u nás takřka neznámého Martina Walsera premiéru v době stuttgartského uvedení (1963) – a mohl ji mít, protože Jiří Stach ho přeložil o čtyři roky později na prahu pražského jara, psalo by se o obrazu zahnívajícího kapita-

Pokračování na str. 32

A close-up portrait of Petr Nebřenský, a young man with dark, wavy hair and brown eyes. He is looking directly at the camera with a slight smile. He is wearing a dark grey hoodie over a white t-shirt. The background is a plain, light color.

ZBLÍZKA

Petr NEBŘENSKÝ

Tanečník Petr Nebřenský oslavil letos na jaře čtvrtstoletí. Do baletního souboru MdB byl přijat hned po absolvování Taneční konzervatoře Brno v roce 2008, po spolupráci na inscenaci *Mam'zelle Nitouche*. Na jevišti Činoherní a Hudební scény tančil a tančí celkem v 15 inscenacích.

Vzpomeň si, jak a kdo tě přivedl k tanci?

To je celkem záhada, protože když jsem přišel ve třech letech do školky a ptali se nás, co bychom chtěli dělat, už tehdy jsem řekl, že chci být tanečník. Takže jsem si to v podstatě vysnil a šel jsem si za tím celý svůj život. Nikdy jsem nechtěl být nic jiného a snad ani

nechci. Bylo na mně asi hodně vidět, že mám pohyb rád, ať už to byl sport jakéhokoli typu anebo ten tanec, ale měl jsem rád rytmus a hudbu a vždycky jsem blblnul, skákal a tancoval odmalička.

Měl jsi ještě i nějaké jiné ambice či sny?

Chtěl jsem odejít někam do zahraničí, akorát byl ve mně vždycky strach z toho neznáma a nikdy jsem se o nic nepokusil. A druhá stránka byla finanční, že jsem nikdy neušetřil tolik peněz, abych mohl odejít – říká se – aspoň deset konkurzů, aby jeden vyšel. A to je přece nejenom fyzická a psychická zátěž, ale i finanční.

To se ti ale částečně splnilo s evropským turné Kráska a zvíře...

S tou *Kráskou* to bylo úžasné, to byla skvělá zkušenost. Do té doby jsem prakticky neuměl ani slovo německy, jenom „ja“ a „nein“. A bylo pro mě úžasné sledovat, jak to v zahraničí funguje jinak a v podstatě i líp, jak je to tam nastavené. I proto jsem rád, že můžu být v Městském divadle, protože tady to tak funguje. Je to jedno z mála divadel, které funguje na takovéhle mezinárodní úrovni. Vlastně jsem si tu z jedné třetiny splnil sen – zahrát si ve *Flashdance*. Dřív tanečních filmů moc nebylo a co bylo, tak *Flashdance*, *Pomáda* a *Hříšný tanec*. Byly to pro mě akumulátory, to mě pohánělo, *Pomádu* jsem viděl snad osmnáctkrát za sebou! Takže ještě ta *Pomáda* a *Hříšný tanec*, toho bych se chtěl zúčastnit, ať už jakkoliv. A právě proto jsem rád, že mám možnosti tady v MdB, protože nevím, kde jinde bych se dostal k inscenacím tohoto typu. Tady mám největší šance uskutečnit svůj sen.

Ve Flashdance jsi měl možnost „oprášit“ klasický balet, v Kočkách skáčeš salta. K čemu tíhneš víc?

Já jsem nikdy klasiku dělat nechtěl, vždycky jsem ji nenáviděl. Ale po dvou letech ve škole jsem si k ní našel svým způsobem cestu. Do *Koček* jsem se musel přemoci a dotáhnout do zdárného konce akrobacii. Já jsem k ní vždycky tíhnul a lákalo mě to – létat vzduchem, už jenom kvůli tomu adrenalinu, že si člověk může něco udělat. Ale nikdy se mi nic nestalo, protože jsem od pěti let chodil nejenom do ZUŠky, kde jsem tancoval, ale taky

do bojových umění a tam mě naučili padat. A můj velký vzor byl vždycky Jean-Claude van Damme, takže jsem šel v jeho šlépějích. Akorát jsem se zatím ještě herecky neprosadil. *(smích)*

A chtěl bys?

No určitě. Vzhledem k tomu, že profesi, kterou jsem vystudoval, není možné se věnovat aktivně celý život. Nebo minimálně do důchodu. Jestli vůbec do nějakého půjdu... Na jevišti bych se chtěl určitě nějakým způsobem pohybovat i dál. Ať už by to bylo v jakémkoli směru. Protože největším zadostiučiněním je pro mě předat lidem tu dobrou náladu a přenést na ně ten můj pocit a radost, že pro ně můžu na jevišti jakýmkoli způsobem účinkovat. A je úžasné, když to potom po představení ocení tím, že vstanou a tleskají vestoje, to já úplně miluju. To je lepší než cokoli jiného na světě.

Máš nějaké motto či oblíbený citát?

Možná – a to neplatí jenom pro tanec nebo pro umění, ale pro život celkově: Jít prostě dál. Když se něco nepovede, tak se to nepovedlo, holt se člověk musí zvednout a jít prostě dál.

*Text: Lenka Pazourková,
Foto: jef Kratochvil*

lismu, o kořistnosti titulní postavy deptající odborové předáky, podřízené i rodinu.

Němec od Bodamského jezera se nám za normalizace ztratil. Autora ve světě uznávaného objevil teprve Štěpán Otčenášek. Velkého podnikatele a průmyslníka Krotta připravil pro Hanu Burešovou a ta ho věnovala Městskému divadlu Brno.

Máme tu čest cítit se kapitalismem znovu dotčeni, i když důvěrně známe jen jeho českou veksláckou formu. Stačí to ale, abychom ironii Walserova textu pochopili se vši záměrnou, místy až obludnou absurditou modelového dramatu o člověku-lidumilovi, který dosáhl všeho, daří se mu, na co sáhne, a v neměnném dostatku už jenom čeká na smrt. Ta ale nepřichází a jemu nezbyvá než považovat

se za vyvoleného řídit svět – včetně Boha. Mrtvolý všech se požehnaně kupí v rakvích na terase Krottova alpského sídla, zatímco on v touze po smrti kvete, smilní, vilní, slintá a chystá další úspěšné projekty: výstavbu sauny u Rudého moře, síť zmrzlinových stánků v Grónsku nebo přístavu a doků na Sahaře.

Absurditu činů, řečí a reality vrátila Burešová mistrovsky, tak trochu s brechtovským štychem, do stylu divadla 60. let. Kostýmními karikaturami a maskami podtrhla hořkou a tragikomickou grotesknost Zuzana Štefunková-Rusínová. Fotografii alpského velehorského pásma na horizontu pak magickou realitu přiblížení božstvu stvrdil Tomáš Rusín.

Z přihrádek a rejstříků absurdní vážnosti v mozaice výsměšného celku čerpají i herci: Jan Mazák v roli z lehátka svět řídicího Krotta, obklopeného stejně nehybnými a již jen položi-

vými monstry – manželkou Elfičkou (Irena Konvalinová) a její sestrou, kdysi možná erotickou inspirací Mafaldou (Lucie Zedníčková).

Vlastní identitu popírá ve službě u Krotta číšník Ludvík Grübel (Michal Isteník) a v jeho šlépějích i domnělý syn Jenda (Vojtěch Blahuta). Výlupkem hrbení se před vrchností je odborář Strick Viktora Skály. Do závoje sebeklamu o možném vítězství dobra a lásky nad lží a nenávisť se halí Ludvíkova žena Róza Radky Coufalové.

Walserův kapitalismus nezahnlává. Krott odhaluje a dokládá jeho rozkvět a nezdolnou sílu. A Bůh? Ten je přece dávno mrtev.

Jiří P. Kříž, Právo, 8. 10. 2013

Z MdB odjíždím vždycky nadšený

Mezi významné sponzory Městského divadla Brno patří i SPP CZ, dceřiná společnost Slovenského plynárenského průmyslu. Už druhou sezónu tak pravidelně do hlediště MdB usedá i Ing. Juraj Ondříš, MBA. A nejde jen o pracovní povinnost, mnohokrát se již přesvědčil o tom, že nabídka brněnského divadla také plně ob stojí třeba s produkcí vyhlášených bratislavských divadel. Proto se také na brněnské návštěvy těší a i proto rovněž partnerská spolupráce nadále pokračuje.

Naposledy jsme spolu na stránkách Dokořán mluvili asi před rokem. Co se za tu dobu změnilo ve vašem životě po pracovní stránce?

V pracovní oblasti jsme si připsali další úspěchy. SPP CZ získal další silné zákazníky z oblasti teplárenství, strojírenství, hutnictví či stavebnictví. Zároveň se nám podařil vstup do segmentu domácností a malých podniků. Spokojení zákazníci nám přibývají, což nás těší.

A v osobním životě?

Všechno v pořádku, děkuji za optání. (-:) Dcerky rostou jako z vody a dělají nám radost. Jelikož hodně cestuji po celé České republice, poznávám řadu velmi zajímavých míst, které bych dětem v budoucnosti rád ukázal. Určitě se půjdeme pozít lodí po Brněnské přehradě, vydáme se na hrad Špilberk, prohlédneme si vilu Tugendhat. A určitě nevynecháme zoologickou zahradu na Mniší hoře, i proto, abychom se podívali, jak prospívají kamčatská medvídka, která SPP CZ adoptoval.

Které představení MdB se vám v uplynulé sezóně líbilo nejvíc?

Z každého jsem vždycky nadšený, takže je těžké zvolit jedno. Ale velmi se mi líbil muzikál Funny Girl či Flashdance, z činohry pak třeba Faidra.

Které herce a herečky brněnského souboru jste si již oblíbil?

I v tomto případě bych mohl jmenovat dlouhý seznam. Určitě by nechyběli Petrové Gazdík a Štěpán nebo Igor Ondříček, z žen pak Hana Holíšová, Alena Antalová a Ivana Vaňková.

Komu ještě v Brně sponzorsky pomáháte?

Snažíme se svoji podporu rovnoměrně rozdělit mezi kulturu, sport, vzdělání, zdravotnictví a sociální sféru. Nerad bych je všechny jmenoval, ale myslím, že patříme mezi významné filantropy regionu.

Jaký volíte klíč při rozhodování koho podpořit?

SPP CZ podporuje a nadále bude podporovat smysluplné aktivity, které obohacují společnost. Nemění se naše filozofie, že v regionu, kde podnikáme, je naší sociální zodpovědností část zisku vrátit společnosti touto formou.

Jak se vám daří na českém trhu?

Pro rok 2014 jsme kromě jiných zákazníků získali firmy, které tvoří páteř české ekonomiky, jako například Teplárny Brno, Třinecké železářny, ŽDAS. Hlavní prodejní sezóna je však před námi, ale už nyní vidím, že objem prodaného plynu pro rok 2014 bude podstatně vyšší než pro letošní rok. Na Slovensku pozorujeme, že mnoho zákazníků, kteří se nechali nacytat různými podomními prodejci, se vrací k SPP, kde mají jistotu férového přístupu.

Máte dvě malé dcerky. Berete je už i do divadla?

Obě jsou velmi živé a obávám se, že by, jak se říká na Slovensku, „neobsedeli na zadku“. Takže zatím to necháváme otevřeně.

(iv)

Andrew Lloyd Webber, Thomas Stearns Eliot / **KOČKY**
Terence McNally, David Yazbek / **DONAH!**
S. Slovák, J. Šokrovský, P. Štěpán / **CYRIL A METODĚJ**

Nejvýraznější tvůrčí počín
(dramaturgie, scéna, kostýmy, scénická hudba, choreografie, rekvizity, masky, vlásenky, plakát, program atp.)

Nejpopulárnější inscenace sezóny (zaškrtněte)
Seneca / **FAIDRA**
Jule Styne, Bob Merrill, Isobel Lernerová / **FUNNY GIRL**
Milan Kundera / **JAKUB A JEHO PAN**

Nejvýraznější herečka sezóny
Joseph Kesselring / **JEZINKY A BEZINKY**
Zdeněk Měta, Stanislav Moša / **OČIŠTEC**
Klaus Mann, Ariane Mnouchkine / **MEFISTO**
J. Cameron, S. Clark, H. Edmundson, I. Allende / **ZORRO**

KŘÍDLA 2012/2013

Jméno:

.....

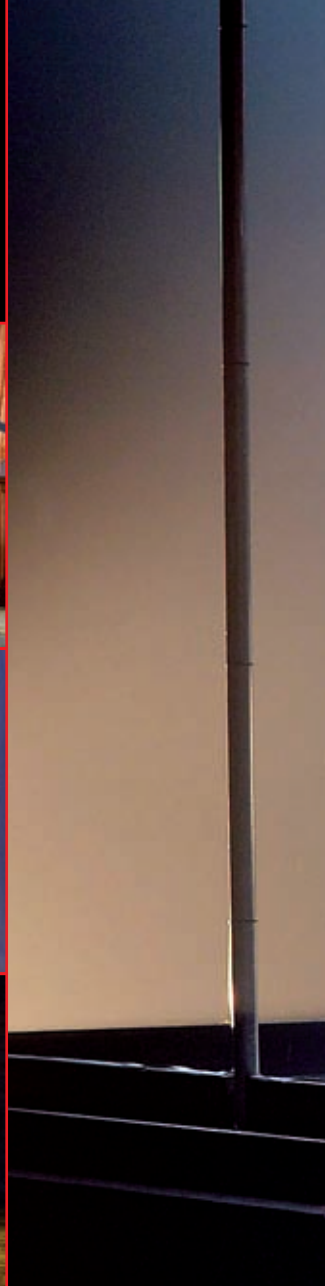
Adresa, (e-mail):

.....

Anketní lístek

vhodíte, prosíme, do anketní schránky
u pokladny divadla nejpozději
30. 11. 2013

Městské divadlo Brno,
Lidická 16, 602 00 Brno
komerční odd.: +420 533 316 410
e-mail: komercni@mdb.cz

Flashdance

The Musical

Režie **Stanislav Moša**

Choreografie **Igor Barberić**
Aneta Majerová

27. ZÁŘÍ 2013

PŘEDSTAVENÍ PRO TEPLÁRNY BRNO, a.s.

Podivný případ se psem (v originále *The Curious Incident of the Dog in the Night-Time*) je jednou z knih jednapadesátiletého britského prozaika Marka Haddona – a to tou jistě nejproslulejší. Autor, specializující se převážně na dětskou literaturu (v češtině vyšla například jeho humorná knížka *Spudveč!* o dvou školácích, kteří zjistí, že jejich poněkud podivně se chovající učitelé jsou ve skutečnosti návštěva z vesmíru), bral svou knihou z roku 2003 skutečně bank –

a tím není míněna jenom jistě vydatná finanční odezva nebo prestižní Whitbreadova cena pro nejlepší román roku napsaný britským autorem. Především se mu podařilo vyhmátnout působivé téma i způsob zpracování – vypravěčem *Podivného případu* je patnáctiletý autistický chlapec Christopher Boone, který se pokouší objasnit záhadu vyskytující se v jeho nejbližším okolí – totiž vraždu pudla své sousedky paní Shearsové. Duševní porucha vypravěče zakládá v tomto případě na osobitý způsob náhledu na realitu (kapitoly jsou kupříkladu číslovány pouze prvočíslly, jak to vyhovuje Christopherovu přísně logickému myšlení) a celému „pátrání“ to dodává neustálý tragikomický přísvit. Co teprv ve chvíli, když se pátrání stane z vyšetřování psí vraždy především zkoumáním minulosti své i vlastní rodiny...

Podivný případ se psem je vskutku mimořádně silný, působivý lidský příběh – není divu, že už od svého vydání lákal nejrůznější dramaturgy a upravitelky. Haddon však všechny nabídky (většina jich byla dokonce muzikálových) odmítl a nakonec přistoupil až po téměř desíti letech na oslovení nejprestižnější britské scény, Královského národního divadla (RNT). Vymínil si ovšem – logicky i nelogicky – že dramaturgem bude reno-

Mark Haddon

vaný britský dramatik generace čtyřicátníků, Simon Stephens. Logicky proto, že Haddona a Stephense pojí blízké přátelství – nelogicky proto, že Stephens, autor vesměs syrově a naturalisticky laděné „cool“ dramatiky se na první pohled zdál být k laskavě humorné poetice *Podivného případu* autorem dost nepřipadným. Na to ovšem právě Haddon vsázel, neboť bral Stephense jako záruku toho, že se divadelní verze neutopí v přílišné jímavosti a senti-

mentu. Výsledek mu dal jednoznačně za pravdu – ohlas premiéry vedl vedení RNT k urychlenému přesunu inscenace na West End, kde je možné její každodenní reprízování a při vyhlášení Cen Laurence Olivera, jakýchsi londýnských Thálií či Radoků, zvítězil *Podivný případ* hned v sedmi kategoriích a ustavil tím nový rekord v dějinách ceny. *Podivný případ se psem* má v Městském divadle Brno (v překladu **Jiřího Joska**) premiéru pouhý rok po premiéře světové – a to v podání inscenačního týmu, který v MdB debutuje. Tvoří jej **Mikoláš Tyc** (režie), **Karel Čapek** (scéna), **Barbara Wojtkowiak** (kostýmy) a **Halka Třešňáková** (pohybová spolupráce) – tým doplňují „domácí“ **Petr Hloušek** (projekce) a **Jan Šotkovský** (dramaturgie). Hereckému obsazení dominují **Vojtěch Blahuta** jako Christopher Boone a **Igor Ondříček** s **Alenou Antalovou** jako Ed a Judy, doplňují je **Hana Holišová** jako Christopherova učitelka Siobhan a **Miroslava Kolářová** jako Paní Alexanderová. Dvacítku dalších rolí si mezi sebe rovnoměrně rozdělí **Jana Musilová**, **Eliška Skálová**, **Zdeněk Bureš**, **Milan Němec** a **Aleš Slanina**. Inscenace bude mít premiéru na Činoherní scéně 30. listopadu a 1. prosince 2013.

Jan Šotkovský

Už po jedenácté se sešli úspěšní účastníci ankety Brno TOP 100 na slavnostním vyhlášení výsledků, které letos proběhlo v hotelu Maximus Resort. Nechyběl ani Petr Gazdík, Dušan Vitázek a Josef Buchta.

Petr Gazdík s ředitelem brněnského studia České televize – Karlem Burianem.

Na setkání byla pozvána také paní Zdena Herfortová, kterou doprovázela její vnučka.

Mezi stovkou těch, kteří „hýbou Brnem“, je také řada členů našeho souboru: Alena Antalová, Stanislav Moša, Petr Gazdík, Martin Havelka, Zdena Herfortová, Zdeněk Junák, Dušan Vitázek, Pavla Vitázková a jeř Kratochvíl.

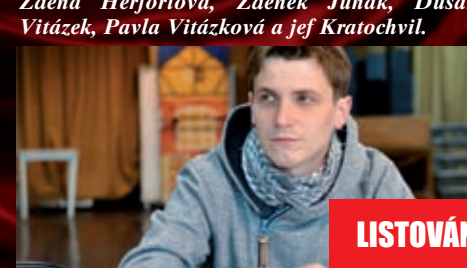
Do první stovky nejúspěšnějších organizací se zařadilo i Městské divadlo Brno.

Na velké zkušebně zahájil režisér Mikoš Tyc zkoušky inscenace Podivný případ se psem. Sešly se zde i Hana Holišová a Alena Antalová.

Roli paní Alexanderové přidělil režisér Mirce Kolářové a punkerku si zahraje Eliška Skálová.

LISTOVÁNÍ

Christophera, jehož příběh inscenace vypráví, hraje Vojtěch Blahuta.

V muzikálu Papežka se opět představí Hana Holišová, která byla za tuto roli Hereckou asociací odměněna Cenou Thálie.

V divadelním klubu je stále co slavit, což dokládá Andrea Březinová a Dušan Vitázek.

Marta a Michal Matějovi, Jakub Uličník, Hana Kováříková a Lukáš Janota před objektivem Tina Kratochvíla.

Režisér Jiří Strach točí v Brně film o době, kdy se podepisovala Charta 77. Před kamerou jsem zastihl i Tomáše Saghera.

Ale také Milana Němce s Ivanem Trojanem a Jirkou Dvořákem.

Film natáčí Česká televize, studio Brno v produkci Dariny Levové a Alexandry Burianové.

Jakub Zedníček a Jakub Uličník ve Středověké krčmě na náměstí Svobody.

Divadelní potěr v mateřské školce.

PARTNEŘI DIVADLA

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

DOKOŘÁN LISTOPAD 2013 Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 301

Tel./Fax: +420 533 316 410

www.mdb.cz

Šéfredaktor:

jeř Kratochvil

Tisková mluvčí:

Lenka Pazourková

Grafická úprava:

Petr Hloušek

Petr Konečný

Lidická 16, 602 00 Brno

Periodikum registrováno

pod číslem MK ČR E 12150

188. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 10. 10. 2013

Náklad 7 000 ks

Titulní strana

Tajná znamení

foto: jeř Kratochvil

ZORRO 19. – 24. listopadu 2013 na Hudební scéně

Po dobytí pražského jeviště a srdcí tamních diváků se do Brna vrací zpět horkokrevný muzikál *Zorro*, který vás zahřeje v chladných podzimních večerech.

Temperamentní hudba skupiny The Gipsy Kings vás opravdu nenechá sedět v klidu! Bránci pocvičí scény s vtipným a poněkud potrhlym Diegem (Lukáš Janota, Robert Urban) a u srdce zahřeje milostný příběh Zorra a Louisy, bez happy endu se zkrátka neobejdeme!

Člen baletu Městského divadla Brno. Foto: jeř Kratochvil

Petr Nebřenský